

ROSA PEROY
@RPEROY

DYLAN, PURA DINAMITA

Quan feia EGB a l'escola em feien escriure redaccions, la majoria en castellà i algunes en català. M'encantava, però em coneixia les regles del joc: cap dialectalisme, cap catalanada –ni en cursiva, la volien – cap expressió feta que no fos acadèmicament acceptada. Ens coneixíem la faixa i escrivíem amb aquestes pautes, amb millor o pitjor resultat: senzillament no es discutien a risc de semblar ignorants o –horror!– transgressors. Per això, m'ha encantat seguir la controvèrsia produïda arran del nomenament de Bob Dylan com a Nobel de Literatura i més quan analitzem els arguments dels detractors: a) Hi ha altres poetes músics que és mereixen el guardó, com Cohen. b) Dylan fa cançons, no literatura. Contra l'argument a) res. a rebatre: el guardó recau en un i no en un altre i sempre hi haurà que no trobarà just el premi. L'argument b) dóna més joc: les cançons de Dylan no són poesia? la literatura és un compartiment estanc on tot ha de complir unes pautes marcades per ments il·luminades? Fa tuf –*sin acritú*– a purisme corporativista i envejós. Una part de la poesia del darrer segle és en les lletres de les cançons. El guardó és transgressor. Pura i sana dinamita, la qual, per cert, Nobel va inventar.